

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/19/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8714010398
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8714010398.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Mariana Sninského a JUDr. Petra Farkaša na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. októbra 2017, v trestnej veci obž. P. F. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/103/2014 zo dňa 28. februára 2017, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému P. F., nar. XX. X. XXXX v P., bez
prihlásenia G. X, M.,

u k l a d á:

podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, § 41 ods. 1 Tr. zákona, § 42 ods. 1 Tr. zákona
s ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ho na výkon trestu odňatia slobody
z a r a d ť u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu
3 (troch) rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona z r u š u j e výrok o treste z rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp.
zn. 0T/26/2014 zo dňa 9. júla 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov č. 8To/33/2015 zo
dňa 9. decembra 2015, ktorým bol obžalovanému pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360
ods. 2 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov so zaradením na výkon
trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie
rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením,
stratili podklad.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Poprad sp. zn. 4T/103/2014 zo dňa 28. februára 2017 bol obž. P. F. uznaný
vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr.
zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 8. 3. 2014 v čase asi o 00.40 hod. v Poprade, okres Poprad, viedol mot. vozidlo tov. značky Alfa Romeo, ev. čísla P. XXX N., po ceste I/67 smerom z Kežmarku, kde v km 90,50, pri benzínovej čerpacom stanici Oktán, bol zastavený a kontrolovaný policajnou hliadkou, počas úkonov smerujúcich k zisteniu jeho totožnosti ušiel z miesta kontroly, pričom trestným rozkazom Okresného súdu v Kežmarku, sp. zn. OT/10/2014 zo dňa 17. 2. 2014, ktorý nadobudol právoplatnosť toho istého dňa, mal uložený trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 24 mesiacov, s výkonom od 16. 2. 2014.

Za to bol obžalovanému podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2, 4, § 42 ods. 1, § 41 ods. 1 Tr. zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona bol obžalovanému uložený trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 3 (troch) rokov.

Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zákona prvostupňový súd zrušil výrok o treste z rozsudku Krajského súdu Prešov č. 8To/33/2015 zo dňa 9. decembra 2015, ktorým bol obžalovanému pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona v konaní Okresného súdu Kežmarok č. OT/26/2014 uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov, na výkon trestu bol zaradený do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil sám ako aj prostredníctvom svojho obhajcu. Obžalovaný považuje rozsudok okresného súdu za zaujatý voči nemu, pretože tento sa po celú dobu súdnych konaní zaoberal jeho minulosťou. Je pravdou, že bol viackrát súdne trestaný, ale všetky tresty boli vymazané. Z obvinenia sa cíti byť nevinný, pretože skutok nespáchal. Výpoveď na OR PZ v Poprade bola pod psychickým nátlakom zo strany polície a vypovedal len na základe zmanipulovania. Keďže nevedel meno vodiča, ktorý viedol jeho motorové vozidlo, tak mu bolo povedané, že nesie zodpovednosť a musí zobrať vinu na seba. Poukazuje aj na výsledky testov DNA, ktoré nepotvrdili na 100% jeho prítomnosť vo vozidle. Vodič, ktorý bol zastavený hliadkou polície im nadiktoval jeho meno a nepredložil im žiadne doklady. Výpovede zasahujúcich policajtov považuje za zmätočné a títo pochybili pri vykonávaní zásahu, keď umožnili vodičovi sa vzdialiť od vozidla a ujsť. Rozporný je aj opis vodiča, ktorý mal mať náušnicu, pričom on ju nenesie už 5 rokov. Trvá na tom, že v tom čase bol so svojou priateľkou a neskôr išiel do Popradu na diskotéku, kde bola vykonávaná policajná razia. Policajti jednoznačne zlyhali, pretože keby si robili svoju robotu poctivo, tak by nemusel byť obvinený. Požiadala krajský súd o zrušenie jeho obvinenia.

Obhajca obžalovaného poukazuje na neodborne vykonaný zásah policajtov, keď im pri kontrole skutočný páchatel' ušiel. Svedkovia, ktorí boli vypočutí súdom vypovedali v prospech obžalovaného a bez akýchkoľvek pochybností dosvedčili, že tento nebol v čase spáchania skutku na mieste činu, čo potvrdzoval aj vykonaný znalecký posudok. V danom prípade mala byť použitá zásada „in dubio pro reo“, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

Odvolací súd v prvom rade poukazuje na vykonané dokazovanie týkajúce sa skutku, ktorý bol prvostupňovým súdom posúdený ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona. Vo vzťahu k tomuto skutku boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom. Zabezpečené dôkazy boli okresným súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku. Z takto procesne zabezpečených dôkazov následne súd I. stupňa vyvodil skutkové okolnosti, tak ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku, pričom tieto majú oporu vo výsledkoch dokazovania. Okresný súd v odôvodnení svojho

rozsudku podrobne rozviedol jednotlivé dôkazy, z ktorých pri ustálení skutkového stavu vychádzal, pričom odvolací súd sa s uvedeným hodnotením stotožnil a preto na toto rozhodnutie prvostupňového súdu v celom rozsahu, z dôvodu neopakovania tých istých skutočností, odkazuje.

V prieskumnom konaní krajský súd zistil, že v postupe súdu prvého stupňa neboli zistené žiadne podstatné chyby, ktoré by mohli spôsobiť nesprávnosť výroku rozsudku o vine obžalovaného. Vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu žalovaného trestného činu je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo v súlade s Trestným poriadkom.

Odvolací súd konštatuje, že z takto vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný spáchal skutok v takom rozsahu ako je uvedený vo výroku napadnutého rozsudku. Uvedený záver môžeme konštatovať predovšetkým na základe výpovede obžalovaného z prípravného konania zo dňa 13.3.2014, kedy sa v celom rozsahu priznal ku spáchaniu skutku kladenému mu za vinu, pričom detailne popísal priebeh svojej jazdy motorovým vozidlom kritického dňa, a to aj napriek vedomosti, že mu bol trestným rozkazom zo dňa 17.2.2014 uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 24 mesiacov, jeho zastavenie a kontrolovanie hliadkou polície, ktorým uviedol svoje meno a priezvisko ako aj dátum narodenia, pričom keď ostal chvíľu sám na ceste, spanikáril a z dôvodu, že sa bál následkov za svoje konanie, využil nepozornosť hliadky polície a z miesta ušiel. Obsah tejto výpovede v celom rozsahu korešponduje aj s výsluchmi svedkov P. M. a U. S., príslušníkov hliadky polície, ktorá zastavila obžalovaného na motorovom vozidle, a keďže im obžalovaný nepredložil doklady, bola vykonaná lustrácia prostredníctvom rádiostanice podľa nim nadiktovaných osobných údajov a keď opätovne prišli k autu obžalovaného, tento sa tam už nenachádzal a taktiež bolo neúspešné pátranie po jeho osobe v okolí motorového vozidla. Uvedení svedkovi jednoznačne opoznali obžalovaného a potvrdili, že tento riadil zastavený automobil, v ktorom bol sám. Z doslovného prepisu cez rádiostanicu hliadky s operačným dôstojníkom zo dňa 8.3.2014 vyplýva komunikácia medzi nimi.

Krajský súd v zhode s názorom okresného súdu taktiež neuveril zmenenej výpovedi obžalovaného, ktorý až v súdnom konaní uviedol, že uvedené motorové vozidlo neriadil, pretože v tom čase bol so svojou priateľkou K. B. a neskôr so svedkom D. V.. K priznaniu bol zo strany polície prinútený a bol pod psychickým tlakom. K tomuto je potrebné uviesť, že obžalovaný bol v minulosti viackrát súdne trestaný (9 krát pred spáchaním tohto skutku), teda ide o osobu, u ktorej je možné dôvodne predpokladať, že má dobrú znalosť postupov orgánov činných v trestnom konaní ako aj svoje práva a povinnosti v trestnom konaní (opakovane bol o nich poučovaný) a preto následná zmena výpovede z dôvodu akéhosi psychického tlaku zo strany policajtov je ťažko uveriteľná a možno v takomto postupe obžalovaného badať len jeho snahu vyvinieť sa z trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu.

Okresný súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku taktiež detailne zaoberal aj výpoveďami svedkov K. B. a D. V., ktorých mená obžalovaný v priebehu celého prípravného konania neuvádzal, čo sa tiež prieči logickému uvažovaniu, pretože práve tieto osoby mali preukazovať jeho nevinu a súčasne uviedol aj rozpory a dôvody, prečo týmto výpoveďami neuveril, s čím sa stotožnil aj odvolací súd.

Výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade preto vyznievajú jednoznačne a tvoria ucelenú reťaz tak priamych, ako aj nepriamych dôkazov, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností možno vyvodit bezpečný záver o vine obžalovaného.

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke preto zákonným spôsobom kvalifikované ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona, pretože obžalovaný tým, že riadil automobil v čase právoplatne uloženého trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel - trestný rozkaz Okresného súdu v Kežmarku, sp. zn. 0T/10/2014 zo dňa 17. 2. 2014 - naplnil po objektívnej aj subjektívnej stránke obligatórne náležitosti uvedeného prečinu.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom vyhodnotil len existenciu priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. m/ Tr. zákona (bol už za trestný čin odsúdený) a preto pri ukladaní trestu postupoval v zmysle ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zákona, teda zvyšoval dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu.

S uvedeným hodnotením sa ale krajský súd nestotožnil. Z odpisu z registra trestov ako aj pripojených spisov vyplýva, že obžalovaný pred spáchaním teraz súdeného prečinu bol 9 krát súdne trestaný.

V ôsmich prípadoch sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený. Trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. OT/10/2014 zo dňa 17. 02. 2014 bol obžalovaný P. F. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona za čo mu súd uložil trest odňatia slobody v trvaní 10 (desať) mesiacov, výkon ktorého bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu 24 (dvadsaťštyri) mesiacov za súčasného uloženia aj trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 24 mesiacov. Tento trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 17.2.2014.

Vo vzťahu k použitiu priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona (bol už za trestný čin odsúdený) a teda aj zvyšovaniu dolnej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu u tohto obžalovaného prvostupňovým súdom, je nutné uviesť, že formálnou náležitosťou recidívy je predchádzajúce odsúdenie páchatel'a súdom za trestný čin. Ak o takomto predchádzajúcom odsúdení platí zákonná fikcia, že sa na páchatel'a hľadí, akoby nebol odsúdený, alebo predchádzajúce odsúdenie bolo zahladené výrokom súdu, nemôže ísť o recidívu v zmysle § 37 písm. m) Tr. zákona a teda nemožno vyvodzovať voči páchatel'ovi nijaké dôsledky a pri výmere trestu to nemožno hodnotiť ako priťažujúce páchatel'ovi, čo je aj tento prípad.

Ohľadne odsúdenia trestným rozkazom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. OT/10/2014 zo dňa 17. 02. 2014 je potrebné konštatovať, že ním bol obžalovanému uložený okrem iného aj trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 24 mesiacov, ktorý obžalovaný v teraz prejednávanom prípade porušil a uvedená skutočnosť tvorí zákonný znak súdeného prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zákona (obžalovaný vykonával činnosť, na ktoré sa vzťahovalo rozhodnutie súdu o zákaze činnosti), a preto nie je možné v súlade s § 38 ods. 1 Tr. zákona prihliadať na uvedené odsúdenie ako na priťažujúcu okolnosť.

Z pripojeného spisu je zrejmé, že obžalovaný bol naposledy odsúdený rozsudkom Okresného súdu Kežmarok sp. zn. OT/26/2014 zo dňa 9. júla 2015 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov č. 8To/33/2015 zo dňa 9. decembra 2015, ktorým bol obžalovanému pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 2 Tr. zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere 9 (deväť) mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Skutku sa v tomto prípade obžalovaný dopustil dňa 29.03.2014, teda vo vzťahu k tomuto odsúdeniu bolo zo strany okresného súdu správne ukladaný súhrnný trest.

Zistiac uvedené pochybenie prvostupňového súdu ohľadne priznania priťažujúcej okolnosti uvedenej v § 37 písm. m/Tr. zákona krajský súd na podklade odvolania obžalovaného zrušil napadnutý rozsudok len vo výroku o treste a sám ukladal trest.

Odvolačný súd následne v rámci všeobecných zásad platných pre ukladanie trestov vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväžil aj okolnosti na strane obžalovaného.

Správne postupoval okresný súd pri určení druhu trestu ak ukladal trest odňatia slobody. Odvolačný súd sa ale nestotožnil s jeho výmerou, keďže mal za to, že v danom prípade neboli splnené zákonné podmienky na použitie ust. § 38 ods. 4 Tr. zákona na zvýšenie dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. V kontexte uvedeného krajský súd po zvážení všetkých ďalších pri rozhodovaní o výmere trestu do úvahy prichádzajúcich okolností, s prihliadnutím aj na osobu obžalovaného, vyvodil záver, že uloženie súhrnného nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému v trvaní 18 mesiacov v plnej miere zodpovedá zásadám pre ukladanie trestov a to aj z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie. Podľa názoru odvolacieho súdu na obžalovaného z hľadiska prevýchovy je potrebné pôsobiť uložením trestu odňatia slobody spojeným s výkonom, pritom prihliadal i na spôsob spáchania činu a jeho následok, na zistenie, že nešlo o ojedinelé vybočenie z riadneho správania sa obžalovaného, na hodnotenie osoby obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy, z čoho následne vyvodil záver, že boli splnené zákonné podmienky pre uloženie takéhoto trestu.

Zákonu zodpovedajúce bolo rozhodnutie ale okresného súdu o spôsobe výkonu uloženého trestu. Krajský súd konštatuje, že obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin a preto ho v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona na výkon trestu odňatia slobody tiež zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Krajský súd súčasne uložil obžalovanému aj trest zákazu činností viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu 3 rokov, pričom na jeho opodstatnenosť v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku ohľadne tohto výroku.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky vina obžalovaného bola spoľahlivo preukázaná jednak jeho výpoveďou z prípravného konania, ktorá je v zhode s výpoveďami zasahujúcich policajtov, ako aj zabezpečenými listinnými dôkazmi. Krajský súd zároveň poukazuje na vyššie rozvedené úvahy ohľadne ustálenia tohto výroku. Taktiež vedenie motorového vozidla osobou, ktorej meno obžalovaný nepozná, a ktorej mal len tak požičať svoj automobil obžalovaný je vysoko nepravdepodobné. Súčasne je ťažké uveriteľné, aby daná neznáma osoba mala vedieť aj dátum narodenia obžalovaného, keďže tento údaj bol pri lustrácii uvedený hliadke polície. Výpovede svedkov, ktorí mali potvrdiť jeho „alibi“, boli v priebehu súdneho pojednávania logicky vyvrátené.

Odvolací súd už len záverom poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. Obžalovaný P. F. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch, ktoré boli uplatnené už v prvostupňovom konaní, pričom s ich právnymi námietkami sa okresný súd vo svojom rozhodnutí riadne vysporiadal.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozsudku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.